

Izložba:

MONTAŽA CITATNIH ATRAKCIJA

Galerija Kazamat

5. 9. - 10. 9. 2026. u 18 sati

Vale Valentina
Krun Krunoslav
Ena Ena
Mari Maria
Viktor Viktorija
Mari Martina
Krist Kristina
Mari Mario
Leo Leo
Ana Ana
Josip Josip
Mia Mia
Ria Ria
Dori Dorian
Vink Vinko

MONTAŽA CITATNIH ATRAKCIJA

Izložba “Montaža citatnih atrakcija” koja je pred nama predstavlja svojevrstan sukus onoga što je Akademija za umjetnost i kulturu (bivša Umjetnička akademija u Osijeku) iznjedrila od 2004. do 2026., odnosno u svojih dvadeset dvije godine postojanja. Gledajući iz današnje pozicije, riječ je o dostatnom periodu u kojem su se mogli oblikovati mladi umjetnici i do sada započeti ozbiljnije umjetničke karijere. S druge strane, za očekivati je da dobar dio njih iz raznoraznih razloga nije ostao djelovati u polju umjetnosti ili su pak svoje profesionalne puteve posvetili pedagoškome radu koji ponekad uvelike otežava rad te smanjuje mogućnosti za aktivno i postojano bavljenje vlastitom umjetnošću. Bilo kako bilo, u sklopu ove izložbe moguće je vidjeti da su se kroz Odsjek za vizualnu i medijsku umjetnost razvili mladi umjetnici koji svojim radom do danas dokazuju opravdanost njegova postojanja.

Umjetnici okupljeni na izložbi sukladno njezinoj koncepcijskoj okosnici nisu se mogli predstaviti s cjelovitim ciklusima, nego tek s pojedinim djelom što upravo odražava montažni element njihova cjelovitog rada. No, u okviru konteksta koji izložba predstavlja, i to je dovoljno da se uoči raznovrsnost pristupa koji su svi oni odabrali unutar vlastitih poetika. Važno je napomenuti da je i odabir medija interesantna tema o kojoj bi se moglo šire raspravljati budući da su umjetnici vješti u “seljenju” svojih poetičkih obrazaca u različite medije. To nam pokazuje kako je dosljednost ponekad nužda, a nedosljednost može biti izbor - ono što vodi dalje od očekivanoga i nadmašuje “horizont očekivanja”. Drago mi je što u okviru izložbe po-

stoje djela koja su uvelike ukorijenjena u poetičke postavke umjetnika koji izlažu i što je aktualizacija njihova rada rezultat promišljenog propitivanja određenih teme, medijskih iskaza ili umjetničkih strategija koje u svom radu iskazuju. Krećući se od slikarstva, skulpture, grafike, fotografije ili video radova mogu se vidjeti neke od temeljnih težnji koje se kroz obrazovni aspekt Odsjeka potenciraju. Nije važno koji mediji odabrati, važno je kako kroz njega iskazati temeljne odrednice vlastitih poetičkih postavki. Pod time mislim da uzevši ponaosob svako djelo koje se na izložbi pojavljuje, u njemu možemo prepoznati umjetnicu ili umjetnika koji je tomu autor. Zašto je to važno? Važno je stoga što se njihovi umjetnički postulati ne skrivaju iza mimikrije nekih drugih umjetnika, nego proizlaze iz činjenica da su nastali kroz njihovu umjetničku imaginaciju i da u njoj pronalaze sidrište. Nekada je to sidrište zahvaćeno eksperimentalnim pristupom mediju, nekada se umjetnici poigravaju temom te je autorski reinterpretiraju, a ponekad - posve opravdano - umjetnici stvaraju onako kako su naučili i kako žele, to jest, bez dodvoravanja nastavljaju vlastiti put prema svom vrhuncu. Nadovezuje se ova misao na onu koju sam u početku zapisao da put do teme ili odabir medija ili ostajanje pri onom što nas je nekoga prihvatilo “v prvu notu” znači samo da je otvorenost koju studij nudi široka te da se kroz svladavanje određenih vještina umjetnik može snaći u različitim situacijama. To nam govori kako je riječ o jednoj stvorenoj “umjetničkoj inteligenciji” koja pulsira kroz umjetničke radove i u njima ostavlja autorski potpis umjetnika. Autorski je potpis važan jer nam pokazuje da umjetnik postoji, primjerice, Jacques Derrida je pisao o potpisu kao svojevrsnoj nad-egzistenciji autora koji zahvaljujući potpisu nastavlja živjeti kada i biološki usahne.

Nazivom izložbe “Montaža citatnih atrakcija” nastojalo se ukazati na činjenicu da se umjetnička djela obrazovanjem ulančavaju i ulaze u svojevrsni “bratski lanac” neovisno o mediju koji se odabere. S druge strane, citat uvijek predstavlja mogućnost produciranja nečega novog i sam postmodernistički *credo* proizašao je iz promišljanja o tome na koji se način suočiti s prošlim umjetničkim praksama. Povjesničar književnosti Harold Bloom u djelu “anxiety of influence” pisao je kako se mladi pisci/umjetnici frojdovski bore protiv otaca [koje čitaju i vole, ali preziru (sic!)], a osvrću se na svoje djedove. U tom kontekstu, ova izložba pruža djelomičan uvid u tu borbu, koja će se, ako Bog da, nastaviti!

Valentina
Krunoslav
Ena
Maria
Viktorija
Martina
Kristina
Mario
Leo
Ana
Josip
Mia
Ria
Dorian
Vinko

Valentina Damjanović

Čekači, video dokumentacija umjetničke intervencije; 2'20"
(loop), 2022.

Artist Statement

“Čekači” su umjetnička instalacija koja predstavlja intervenciju umjetnosti u javni prostor. Dio projekta “Grad kao muzej”, instalacija smješta skulpture na napušteno stajalište, sugerirajući njihovo čekanje na kraj; bilo prirodnim putem, kroz djelovanje vremena, ili uslijed ljudske intervencije.

Nestanak i destrukcija skulptura otvara raspravu o svrsi umjetničkog stvaranja i njegovoj dekonstrukciji. Kroz njihov nestanak, simbolično se dočarava prolaznost naših misli i želja, onih svakodnevnih trenutaka koji, iako naizgled beznačajni, nose čiste, subjektivne ideje.

Instalacija propituje prolaznost i trajanje kroz kreativni proces, koji postaje osobno iskustvo umjetnika. Sudbina djela ovisi o vremenu i prostoru, te o neizvjesnom dolasku Godota, metaforičkog trenutka promjene.

Krunoslav Dundović

ALKEMIJSKA KONSTRUKCIJA PROSTORA - A1

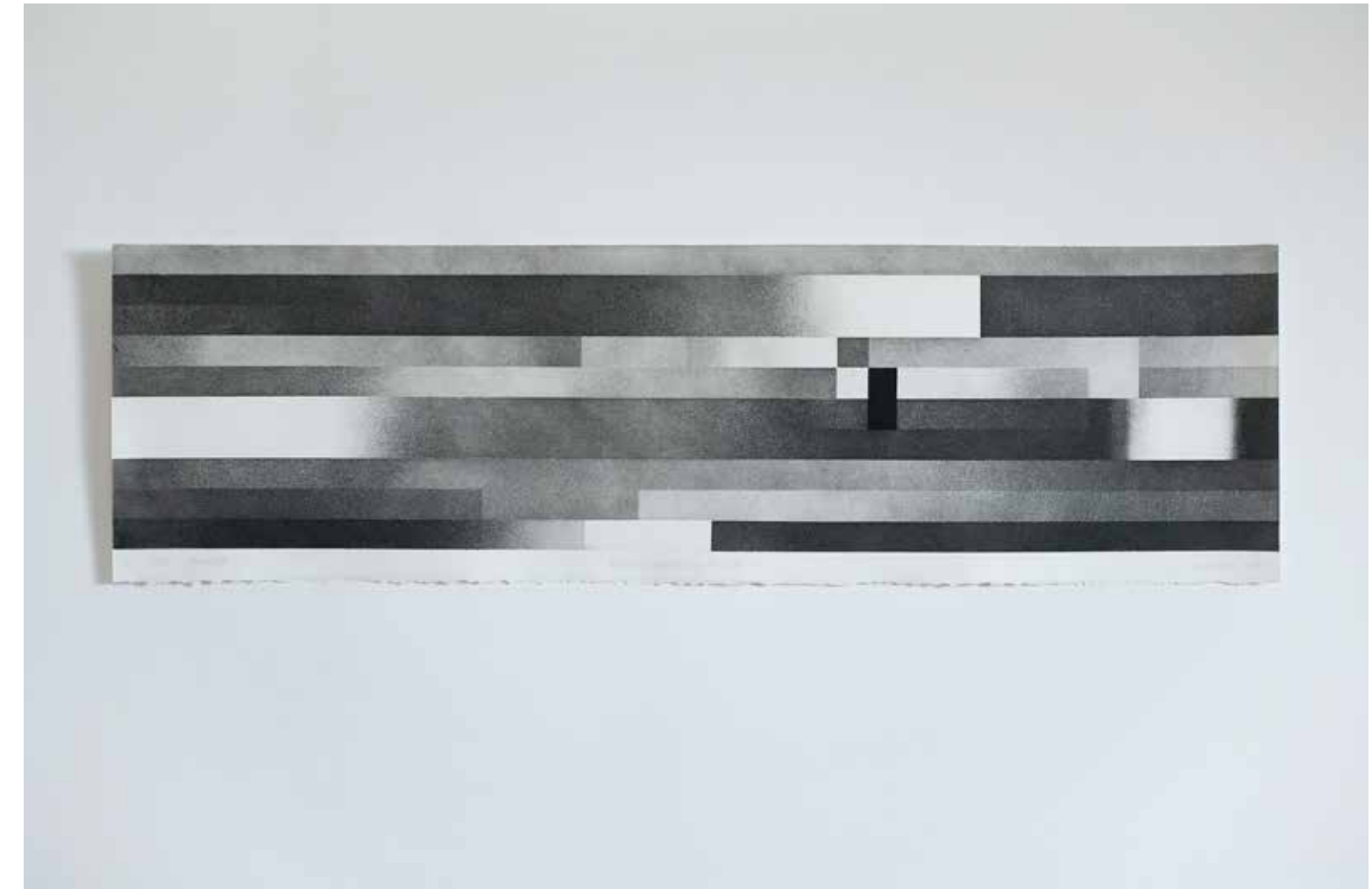
2026.

akvatina

27X94cm

Serijom radova „Alkemijske konstrukcije prostora“ kao središte interesa pozicioniram trenutak prijelaza — graničnu točku u kojoj nešto prestaje biti samo objekt ili proces te počinje nositi auru umjetničkog djela. Taj interes proizlazi iz kontinuiranog promišljanja prirode umjetnosti i pitanja što uopće čini jedno djelo umjetničkim. U ovoj seriji radova koristim se intermedijskim procesom traganja koji je obilježen stalnom transmutacijom umjetničkog koncepta iz virtualnog i nematerijalnog prostora u analogni i materijalni svijet grafike te obratno, da bi na kraju ta oscilacija bila materijalizirana u obliku grafičkog lista koji reafirmira materijalnu specifičnost umjetnosti koja bi u digitalnom obliku bila suspendirana. Navedena oscilacija između nematerijalnog i materijalnog ne funkcionira samo kao tehnički

postupak, već kao konceptualna strategija, odnosno jedan oblik alkemijske djelatnosti u kojoj sama translacija postaje kreativni, umjetnički i alkemijski čin, a nastalom djelu nastoji podariti neku novu vrijednost transformirajući materiju u meta-materiju.

Ena Gilih

Naziv: Nonice

Godina: 2026.

Tehnika: Ulje na platnu

Dimenzije: 100 x 50 cm

U maloj kapelici svetog Marka u Topolju, ispred oltara tri nonice odjevene u nošnje uhvaćene su u trenutku dubokog razgovora. Došle su ispuniti svoju vjersku dužnost ali su iskoristile taj susret za druženje. Htjela sam naglasiti kontrast tišine i ozbiljnosti sakralnog prostora nasuprot živosti boja njihovih nošnji i susreta. Neutralni prostor kapelice naglašava njihove boje dok one u njega unose tradiciju i identitet. Tri žene koje pripadaju generaciji čija se svakodnevica i običaji polako mijenjaju, ovdje su zabilježene u trenutku zajedništva.

Maria Josipović

DOKUMENTACIJA O RADU

Naziv rada: “Posude obnove”

Godina: 2025.

Tehnika: Kombinirana tehnika(terakota, sirova glina, sjemenke)

Dimenzije / 1.)16cmx43cmx30cm 2.) 29cmx22x10cm 3.)

15cmx23cmx10cm Tehničke specifičnosti rada: Posude u kojima se nalaze figure potrebno je nadopunjavati, kako je sam rad interaktivnog tipa za trajanje izložbe pripremljeno je oko 100 dodatnih figura. Uz svaku figuru pojedinačno posjetitelji će moći preuzeti upute kako pravilno uzgojiti biljku te isto tako kuverte za siguran transport, bit će postavljeni pored samog rada.

Mjesto izlaganja je pojedinačni postamenti ili jedan veći. Poseban dio ide za kuverte za transport figura. Kratki opis rada: Rad istražuje mogućnosti skulpture kao alata za promjenu. U fokusu je biljka tulsi (*Ocimum sanctum* L.), poznata po svojoj sposobnosti pročišćavanja zraka i ljekovitim svojstvima. Tri terakota posude sadrže seriju figura u nepečenoj crvenoj glini, a individualno odlivene figure oblikom amorfne,

reprezentacija su klasičnog klina za sadnju biljaka. Svaka figura u sebi sadrži

sjemenke tulsi biljke te je namijenjena razgradnji u tlu, pri čemu crvena glina postaje prirodno gnojivo. Rad dobiva procesualni karakter, a biljka nastavlja djelovati izvan izložbenog prostora. Publika je pozvana na sudjelovanje: preuzimanjem i sadnjom figure postaje aktivni nositelj čina obnove. Skulptura tako prelazi granice objekta i djeluje utilitarno te isto tako kao simbol zajedničke brige za budućnost.

Viktorija Križanović

Personal shield, 2026.

srebro, cink
tvrdno lemljenje, patiniranje, jetkanje

Personal shield je nosivi objekt sastavljen od niza fragmenata koji se međusobno povezuju formirajući svojevrsnu zaštitnu površinu oko tijela. Naziv rada otvara pitanje koliko nam je zaštita potrebna i gdje povlačimo granicu između sebe i drugih.

Martina Livović

Podaci o radu:

Težina ostajanja / 2025, digitalni print na tekstilu, rezanje, paranje, ponovno pričvršćivanje pribadačama, cca 130 x 180 cm

Artist statement:

Rad Težina ostajanja bavi se krhkošću slike. Materijal se pod vlastitom težinom napinje i popušta, a praznine i fragmenti otvaraju prostor između ustrajanja i predaje. Rad tako postaje trag pokušaja da se forma održi, iako je njezino raspadanje neizbježno.

Kristina Marić

TEHNIČKI PODACI O RADU

KRISTINA MARIĆ - Dune - the Desert Planet, HD video, 9'20" (loop), 2019.

ARTIST STATEMENT

Video prikazuje umjetnicu kako za sobom ostavlja dugi trag žute tekućine na snijegom prekrivenim pješčanim dinama u neposrednoj blizini rusko-litvanske granice. Autorica je tako kreirala distopijski svijet koji nalikuje nekom udaljenom planetu. Preuzima univerzalni znak iz životinjskog svijeta kako bi naglasila apsurdnost ljudske opsesije za teritorijem i dominacijom.

Teritorijalno ponašanje ljudi kroz povijest rezultiralo je iscrtavanjem linija uslijed graničnih sporova i krvavih susreta, prekoračivši granicu fizičkog prostora te su linije postale okovi koji ograničavaju slobodu i um. Posljedica svake markacije te vrste je izbjegavanje, izolacija i strah, koji će implicirati opetovano iscrtavanje teritorija. Čak i kada putujemo na drugi

planet, vođeni smo opsesivnom potrebom za ekspanzijom i stjecanjem moći, dok su nove spoznaje i saznanja sekundarni. Na ovom je planetu markiranje teritorija postalo samo sebi svrha. Apsurdan čin metaforičkog uriniranja po pustinjskom krajoliku i državnoj granici, tihi je i intimni komentar na hermetičku zatvorenost fizičkog i mentalnog prostora.

Mario Matoković

O radu:

“U kut(u)”, 2018./2019.

Serijski analogni fotografija, prostorna instalacija
35mm film u boji

Serijski analogni fotografija koje predstavljaju devastirane i napuštene industrijske, stvaralačke prostore dok se motiv „kuta“ ponavlja iz fotografije u fotografiju. Obilazeći navedene prostore s osobama koje su tamo provele velik dio radnog vijeka uvidio sam da su to prostori “obilježeni” intimom, energijom navedenih ljudi, koji vrlo emotivno reagiraju prilikom suočavanja s istima. S druge strane, ti iste pojedinci svojevremeno su bili “stjerani u kut” te su morali proći gotovo prisilni odlazak iz prostora usred propasti koja je, bez daljnjega, poprilično kancerogeno umrtvila grad, regiju, državu. Vodeći se izrazom da “svatko ima svoj kutak mira” shvatio sam da su te osobe ostale bez svojeg ja (bez svog kutka) kojeg su gradile gotovo cijeli radni vijek te da im je dio života istrgnut, dok ga danas potiskuju iz vlastite memorije. Danas su fotografirani kutevi prazni, kao i čitava tvornička zdanja, dok s vlastite točke gledišta, energija i život je još uvijek prisutan. Biljka koja raste iz mrtvila betona ili sjene

koje se kreću s protokom vremena počinju dominirati prostorom te daju novu životnost i komunikaciju koja je neprekidna. Je li ova serija radova prikaz prošlih vremena ili realni prikaz i odraz današnjice pitanje je na koje si nastojim odgovoriti ovim radom. Današnja situacija, nasuprot gorenavedenoj, jest vrlo tiha te na suptilan način pustoši prostore, razdvaja ljude, emocije, kontakte, te se pitam jesmo li opet stjerani u kut pod motom “novog normalnog”?!

Dio fotografija izložen je na zidu galerije, dio naslonjen na zid, dio prekriven bijelom tkaninom ili pak okrenut prema zidu s ciljem da nije lako oku dostupan. Postavom sugeriram i samu poziciju neizvjesnosti umjetnika i umjetničkog djelovanja u vremenu u kojemu je “virus” postao egzistencijalna ugroza navedenoj skupini.

Leo Pavlović

Ime: Impletio

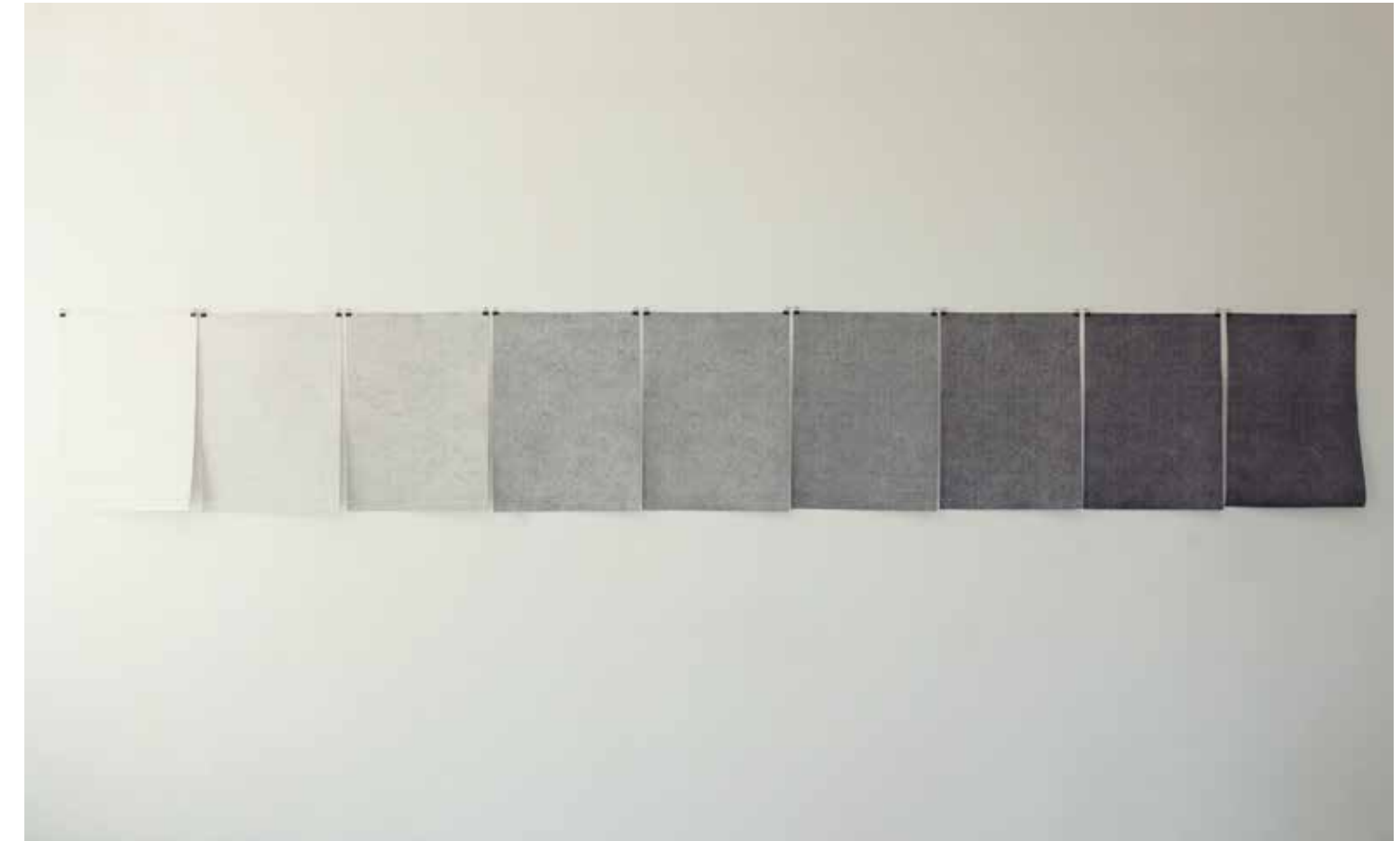
Tehnika: bakropis

Veličina: 9 komada 50cm x 35cm

Godina: 2024.

Koncept rada:

Istražujući tkanje kao tradicijsku tehniku i proces nastanka materijala, u radu Impletio njegovu strukturu prevodim u grafički medij kao pokušaj vizualizacije procesa kao takvoga. Ploča se postupno ispunjava horizontalnim, vertikalnim te dijagonalnim linijama prema unaprijed osmišljenom principu. Njihovim ponavljanjem i ispunjavanjem površina postupno prelazi iz otvorene strukture u gotovo potpuno zatamnjenje, stvarajući privid tona.

Ana Petrović

Na rubu

93 x 120 cm, inkjet print, 2018.

Unutar sigurnog okvira stvarnost je mjerljiva, no umjetničku praksu Ane Petrović pokreće ono što se nalazi iza tog ruba — granična linija bez mjerne jedinice, gdje povratak u prethodno stanje više nije zajamčen. Zadani okvir rada tek je prividna prepreka, jer stvarna ograničenja proizlaze isključivo iz naših vlastitih okvira.

U fotografskoj seriji „Na rubu“, autorica pozicionira vlastito tijelo na samu periferiju slike. Krajolici iza nje, zanemarene riječne obale, funkcioniraju kao “anti-razglednice”. Nasuprot komercijalnim formatima koji nude uljepšanu iluziju gradskih vizura, ovi radovi velikog formata odbacuju tradicionalnu kompoziciju i prebacuju fokus na propitivanje samih granica fotografskog medija.

Fotografija nikada nije neutralna kopija stvarnosti; ona ovisi o kontekstu i perspektivi promatrača. Pomicanjem figure na marginu kadra, umjetnica izaziva pasivnost gledatelja i dovodi ga do točke u kojoj prestaje izvjesnost poznatog prostora. Na toj točki prekida se linearno čitanje motiva, a pogled se fiksira na rub vidljivog.

Josip Pratnemer

Josip Pratnemer

--

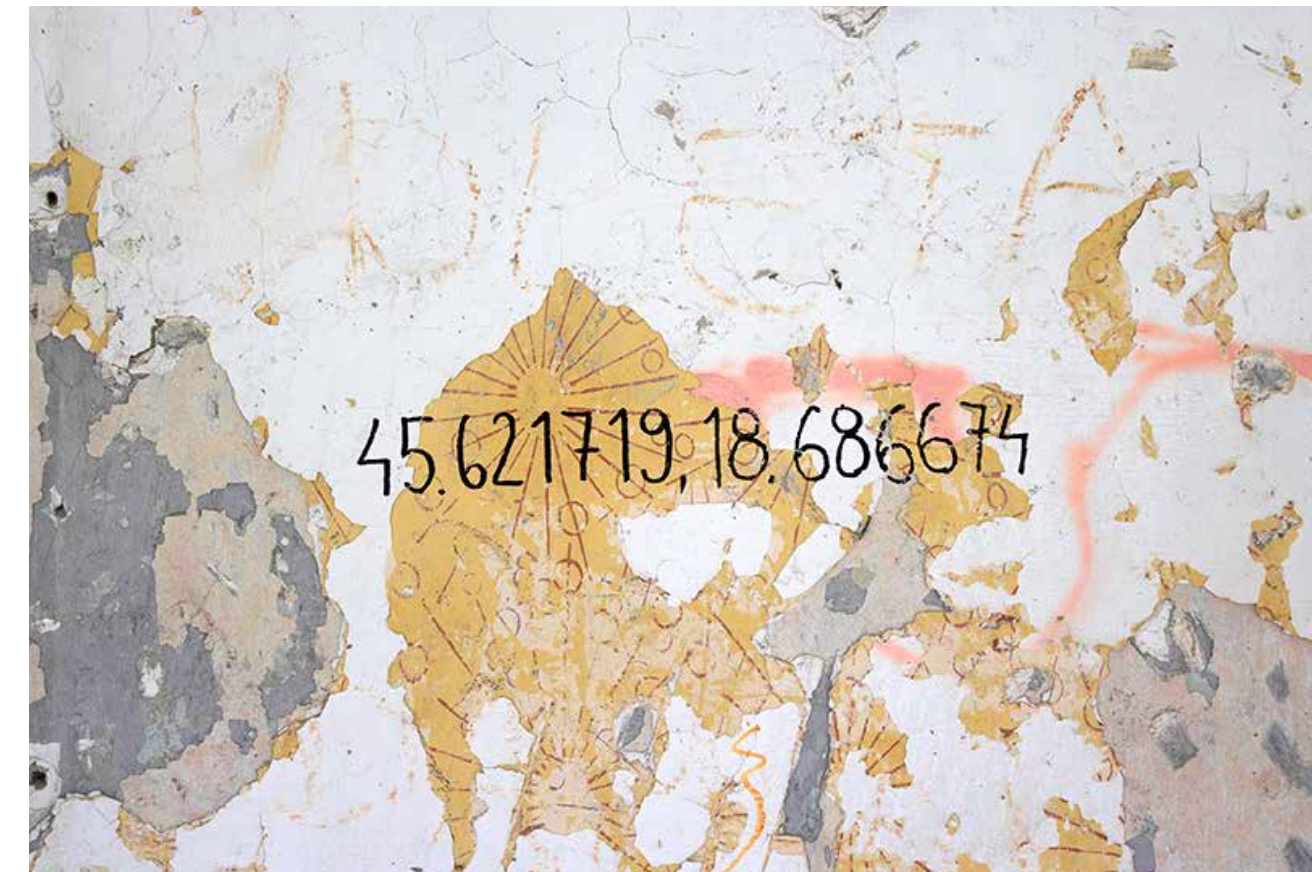
45.18.

serija fotografija, inkjet print

29,7 x 42 cm

2022.

Rad 45.18. istražuje odnos između fotografskog prikaza prostora i njegove geografske identifikacije. Fotografija nudi vizualni zapis, dok koordinata pruža podatak koji ga ponovno smješta u stvarni prostor. Na taj način fotografija i koordinata funkcioniraju kao dva različita, ali međusobno povezana načina reprezentacije istog prostora. Rad propituje mogućnost fotografije da istovremeno bude dokument i interpretacija prostora te odnos između vizualnog prikaza, fragmenta i podatka o lokaciji.

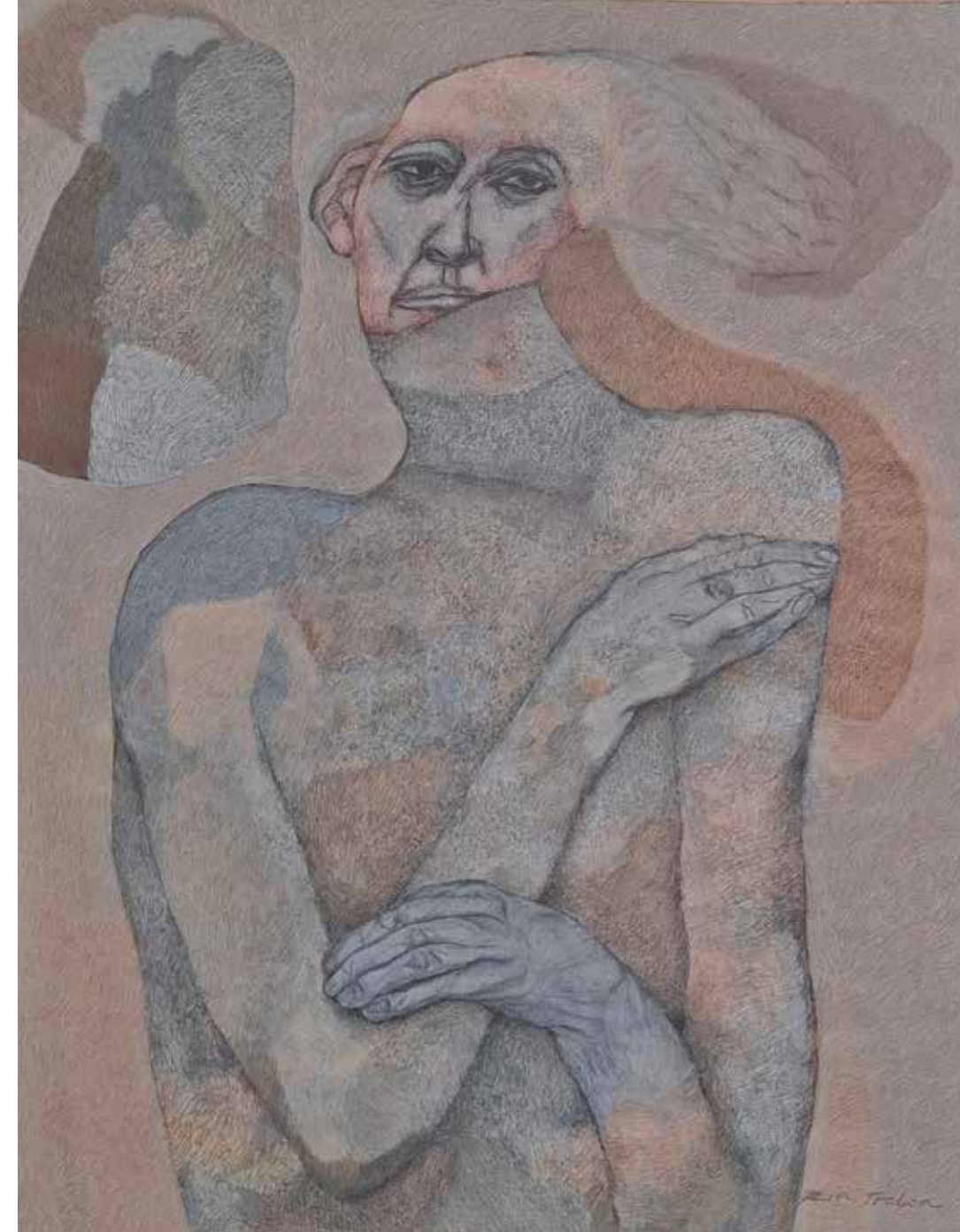

Ria Trdin

Opis rada

Bez naziva, kombinirana tehnika na papiru, 47,5 x 61 cm (opremljen za izlaganje)

Priloženi rad je nastao u seriji pod nazivom *Žena-pejzaž*. Kombiniranjem slikarske podloge i crteža, oblikuju se složene strukture u kojima se prepliću apstraktna polja s upisanim figurativnim likovima. Napetost između ljudskog tijela i apstraktnog prostora crtežima daje posebnu atmosferu – ženu (figuru) pretvara u svojevrsni pejzaž unutarnjeg svijeta.

Dorian Trepić

Naziv rada: *"Akomodacija"*

Godina: 2024.

Medij: akvarel

Dimenzije: 22 x 2 x 13 cm

"Akomodacija" Galerija Crta 2026.

"...Ono što se pojavljuje na njezinim stranicama ne služi kao priprema za nešto konkretnije, nego već nosi punu težinu rada. Između bilježnice i zida galerije ne uspostavlja se hijerarhija nego kontinuitet, potezi se prenose, ponavljaju i variraju, a granica između privatnog i javnog ostaje otvorena."

Tena Starčević

Vinko Vidmar

Izjava o radu:

„**Kompozicija**“

željezo, opeka

100x50x65 cm

2025.

Odnos dvaju geometrijskih tijela se uspostavlja kroz napetost, ravnotežu i međusobno nadmetanje. Horizontalno položeni masivni metalni cilindar svojom hladnom površinom djeluje kao dominantna i gotovo neprobojna forma, dok mu se manje tijelo, piramida od opeke suprotstavlja iz pozicije prividne fizičke slabosti. Njihov raspored unutar prostora nije slučajan. Oslonac, dodir i blizina postaju mjesta tenzije, kao da se predmeti međusobno odmjeravaju i zauzimaju prostor jedan drugome. U tom susretu manje tijelo poprima karakter otpora. Rad tako ne prikazuje samo fizički odnos dva materijala i tijela, već dva sukobljena borca uhvaćena u beskrajnoj borbi.

